

LINDA VAN RIJN

Last minute

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Stijntje!’ Susan Waterberg opent de deur van de kinderkamer. Het is er schemerig dankzij het rode rolgordijn dat het zonlicht enigszins buitensluit. De warmte daarentegen valt amper tegen te houden. Die dringt door het raam en door de poriën van de muren de kamer binnen. De fan aan het plafond draait zwiepend z’n rondjes, maar brengt geen verkoeling. Verplaatsing van warme lucht, meer is het niet.

Susan snuift de vertrouwde geur van slaap en Zwitsal op. Ze is blij dat Stijn een uurtje onder zeil is geweest. Vannacht werd hij elk halfuur wakker, jengelig van de warmte. Susan hoopt dat het middagdutje het slaapgebrek heeft gecompenseerd. Stijn zit al rechtop in zijn peuterbed. De dekens liggen in een verwrongen knot aan het voeten-eind. Susan vouwt ze terug. Ze voelen klam aan.

‘Mama!’ Stijn grijnst. Zijn voortanden staan een beetje scheef. Volgens de tandarts komt het goed als zijn melkgebit verdwijnt. Zo niet, dan moet hij later misschien een beugel. Stijn als dwarse puber met een buitenboordbeugel – Susan kan zich er nog niets bij voorstellen. Maar aan de andere kant, toen hij als klein, glibberig pakketje op haar buik lag en ze voor het eerst heel voorzichtig zijn toen

nog donkere haartjes streelde, had ze ook nooit bedacht dat hij drie jaar later een blozende peuter zou zijn.

Stijns blonde haartjes zitten door de war, en hij heeft één vuurrode slaapwang. ‘Hé, vent’, zegt ze. ‘Heb je lekker geslapen?’

Bij wijze van antwoord klautert Stijn uit bed. Het bed dat hij drie weken geleden, op zijn derde verjaardag, heeft gekregen. Het grote bed, zoals hij het zelf gewichtig noemt. Susan kijkt naar hem, zoals hij daar in zijn hemd en onderbroek zit. Hij heeft overdag zelfs geen luier meer nodig. Hij wordt groot.

‘We gaan naar beneden’, kondigt Stijn aan.

‘Even wachten.’

Susan trekt het rode rolgordijn omhoog en laat het zonlicht de kamer binnenstromen. Stofjes dansen in de lichtstraal en landen op het bruinegekleete kleed op de grond, dat ze nog geen twee maanden geleden bij een woonwinkel hebben gekocht en dat nu al sleets begint te raken. Susan vond het leuk de koeienhuid in Stijns kamer te leggen, omdat hij een grote voorliefde heeft voor die beesten. Hugo vond het onzin, maar had haar uiteindelijk haar zin gegeven.

‘Mama.’ Stijn wordt ongeduldig.

Susan pakt Stijns blauwe korte broek en rode

polo van de commode. De kleren zijn nog vochtig van vanochtend.

Ze trekt de withouten kast open en pakt een kaki korte broek en een blauw T-shirtje van Cars. Stijn laat zich gewillig aankleden, maar protesteert als Susan de haarlotion pakt en zijn vlassige krulletjes probeert te temmen.

‘Het is al goed’, mompelt ze. Ze pakt het witte zonnepetje van de commode, zet de fan uit en steekt haar hand uit naar haar zoon. ‘Ga je mee naar beneden?’

‘Zandbak?’ vraagt Stijn hoopvol.

‘Nee, boterham.’

Beneden in de keuken smeert Susan een boterham met leverpastei voor Stijn. Ze snijdt hem in stukjes en neemt het bordje mee naar buiten. Stijn draaft achter haar aan. Hij is een makkelijke eter, altijd al geweest. Alleen broccoli krijgt ze er met geen mogelijkheid in, verder eet hij alles. Zelfs spruitjes.

Susan zet het plastic bordje op de tuintafel en loopt weer naar binnen om de Tripp Trapp-stoel te pakken.

‘Zandbak?’ Met het eerste stukje brood al in zijn mond kijkt Stijn verlangend naar de groene schildpad die tegen de muur van het huis aan ligt.

Susan lacht en zet hem in zijn stoel. ‘Eerst even

je boterham opeten.'

Terwijl Stijn in razend tempo de dobbelsteentjes brood wegkauwt, kijkt Susan de tuin rond. De warmte heeft de planten geen goed gedaan. De hедера die hun tuin van die van de buren scheidt begint uit te drogen, hoewel Hugo elke avond de sproeier aanzet. Susan heeft de margrietten in de potten tegen het hek dat de scheiding vormt tussen hun tuin en het gemeentegroen vandaag al een keer water gegeven, maar dat kan niet voorkomen dat de bloemen in hoog tempo uitbloeien. Het kleine grasveld vertoont dorre plekken rond de plastic glijbaan, die ze hebben neergezet voor Stijn omdat het speeltuintje voor hun huis vaak wordt gedomineerd door groepen rokende hangjongeren.

Stijn slikt het laatste stukje brood door en kijkt haar verwachtingsvol aan. 'Op! In de zandbak.'

'Ja, je mag in de zandbak.' Susan zet hem op de grond en haalt het deksel van de schildpad. Ze draait het groen-wit gestreepte zonnescerm een stukje verder uit, zodat Stijn in de schaduw komt te zitten. Daarna loopt ze met het lege bord naar binnen, vult een rode, plastic beker met wat ranja en pakt voor ze weer naar buiten loopt een fles zonnebrand en haar laptop.

Stijn zit zo druk te spelen dat ze de ranja maar

even laat staan, maar ze smeert zijn blote armen en benen en zijn gezicht en nek wel in met zonnebrand. Stijn merkt het nauwelijks. Verwoed graaft hij met zijn schepje kuilen in het zand en vult hij vormpjes voor zandtaartjes. Zijn broek is nu al groezelig.

Susan klapt haar laptop open en zet haar zonnebril op. Zelfs in de schaduw van de zonwering is het lastig om iets op het scherm van haar computer te lezen. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en haalt haar e-mail binnen. Wat nieuwsbrieven, een aanbieding van een reisbureau en een paar berichten van verschillende vrienden met wie ze tot een gezamenlijke afspraak proberen te komen. De eerstvolgende datum dat iedereen kan is half oktober, omdat één stel beweert geen weekend meer vrij te hebben. Susan trekt een gezicht tegen het computerscherm.

Ze opent een mailtje van Rosanne, de vrouw van Hugo's jeugdvriend Bart. Het is alleen aan haar gericht. Rosanne spuwt haar gal over Leo en Didi, de vrienden die menen nooit tijd te hebben. Susan glimlacht en pakt haar mobiele telefoon.

'Sjzus', zegt Rosanne als ze opneemt. 'Heb je dat gelezen?'

Susan grinnikt. 'Wat een stelletje idioten, hè. Wegens drukke werkzaamheden, wie schrijft dat

nou in een mailtje naar vrienden? Alsof we een zakelijke bespreking proberen te plannen.'

'Ik ben er helemaal klaar mee', zegt Rosanne uit de grond van haar hart. 'Wat mij betreft plannen we gewoon een gezellig etentje zonder die idioten. Ik heb al zo vaak aan Bart gevraagd waarom we überhaupt nog moeite doen om die mensen uit te nodigen. Zo gezellig is het niet als ze er zijn.'

'Precies', zegt Susan, die zich de scherpe opmerkingen die Didi tijdens het vorige etentje plaatste nog precies voor de geest kan halen. Ze liet tot drie keer toe merken dat haar kinderen op Stijns leeftijd een stuk duidelijker konden praten, en zelfs al een paar woorden konden lezen. Susan vond dat Stijn zich prima ontwikkelde en nadat ze dat fijntjes tegen Didi had gezegd had de vrouw haar de rest van de avond niet meer aangekeken. 'Ze doen echt alsof ze mijlenver boven ons staan', zegt ze tegen Rosanne. 'Alsof ze beter zijn dan wij omdat Leo een nieuwe Mercedes heeft. Laten we eerlijk zijn, wat heeft Didi nou helemaal bereikt in haar leven?'

Het is heerlijk om te kunnen roddelen over het stel aan wie ze zich al veel langer ergert. Blijkbaar heeft Rosanne hetzelfde gevoel, want ze zegt: 'Ik stel voor dat wij gewoon een etentje plannen met z'n vieren en dat we het aan Leo en Didi overla-

ten om met het initiatief te komen voor een datum waarop ze wel kunnen. Dat zal wel volgend jaar worden.'

'En dat lijkt me vroeg genoeg', lacht Susan. 'Ik vind het leuk om met z'n vieren te gaan barbecuen als het mooi weer is.'

'Ik mail je daarover', belooft Rosanne. 'Ik moet nu de deur uit.'

'Prima. Ik zie het wel op de mail.' Susan hangt op en klikt het mailtje van Didi weg. Vrienden die zich zo gedragen kan ze missen als kiespijn. Het is dat Hugo bijzonder gesteld is op Leo, anders had Susan het contact allang laten doodbloeden. Aan Bart en Rosanne heeft ze veel meer. De vriendschap is weliswaar ontstaan doordat Hugo en Bart jeugdvrienden zijn, maar inmiddels is er tussen haar en Rosanne ook een hechte band ontstaan. Ze bellen elkaar een paar keer per week en als Hugo en Susan eens weg moeten, kunnen ze Stijn altijd een middagje bij Rosanne en Bart onderbrengen. Zelf hebben ze geen kinderen. Tot hun grote verdriet, weet Susan. Ze voelt zich dan meestal ook te bezwaard om Rosanne te vragen op Stijn te passen, maar het is een prettig idee dat het, als de nood aan de man is, een mogelijkheid is.

Er komt een agendamelding op in haar scherm. Sinds Susan de MacBook een halfjaar geleden

van Hugo heeft gekregen, heeft ze haar papieren agenda niet één keer meer gebruikt. Alles doet ze nu digitaal, ze vergeet zelden nog een verjaardag.

De melding is kort. *Trouwdag, nog 7 dagen.*

Meteen herinnert ze zich waarom ze het in haar agenda heeft gezet. Vijf jaar. Susan heeft nooit begrepen waarom het de houten bruiloft wordt genoemd, maar een mijlpaal is het wel. Vijf jaar waarin ze een huis hebben gekocht, Stijn hebben gekregen, samen gelukkig zijn geworden. Jaren waarin ze langzaam heeft geleerd niet meer elke seconde te denken aan...

Nee, roept ze zichzelf streng tot de orde. Niet nu. Ze moet een verrassing voor Hugo bedenken. De mijlpaal moet worden gevierd met meer dan hun jaarlijkse etentje bij The Red Sun, aan de overkant van het Gooimeer in Blaricum. Niet dat het daar niet lekker is, of bijzonder. Vorig jaar zaten ze twee tafels bij Linda de Mol vandaan, wat haar bloednerveus maakte. Hugo begreep niet waarom. Alsof Linda oog voor hen had.

Ze klikt de agendamelding weg en komt weer terug bij haar mailbox. Doelloos scrolt ze door haar berichten, alsof ze daar het antwoord vindt op de vraag waarmee ze Hugo kan verrassen. Er zit een nieuwsbrief tussen van een of andere restaurantcensiesite waar ze laatst een bericht op heeft

geplaatst om haar gal te spuwen over de slechte bediening bij een nieuwe Griek in Almere-Stad. Twee weken later was de tent alweer verdwenen, tot Susans genoegen.

Ze scrollt door de nieuwsbrief. Misschien moet ze een reservering maken bij een van de restaurants die altijd in de top tien staan, hoewel ze niet weet of ze Hugo daarmee een groot plezier doet. Hij gaat graag uit eten, maar vijfhonderd euro voor één avondje weg...

Susans oog valt op een aanbieding van een reisorganisatie. Vorig jaar heeft ze er een gids opgevraagd en sindsdien krijgt ze wel vaker zulke mails. Meestal delete ze die ongelezen uit haar Postvak In.

Haar blik glijdt over de hotelaanbiedingen. Foto's van turkooizen zeeën en diepblauwe zwembaden met lachende mensen op glijbanen omringen de stuntaanbiedingen. 'Last minute-aanbiedingen' staat er in grote gele letters bij. Laatste kans, voorseizoenaanbiedingen. Het is half juni geweest, over minder dan drie weken begint het hoogseizoen. De aanbiedingen gelden alleen deze en volgende week. Voor de vijfhonderd euro waarvan ze net heeft besloten die niet bij een duur restaurant uit te geven, kan ze al een weekje weg betalen. Althans, voor één persoon.